

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

17 листопада 2016 року

м. Київ

Р І Ш Е Н Н Я № 1907/zn. 16

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у складі колегії:

головуючого – Бутенка В.І.,

членів Комісії: Весельської Т.Ф., Заріцької А.О., Луцюка П.С., Прилипка С.М.,

розглянувши дисциплінарну справу стосовно судді Приморського районного суду міста Одеси Івченка Віталія Борисовича за скаргами Директора державного підприємства «Одеський морський торговельний порт» Жукова Г.Г.,

встановила:

До Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (далі – Комісія) надійшли скарги Директора державного підприємства «Одеський морський торговельний порт» (далі – ДП «Одеський морський торговельний порт») Жукова Г.Г. стосовно неналежної поведінки судді Приморського районного суду міста Одеси Івченка В.Б., яка може мати наслідком притягнення його до дисциплінарної відповідальності.

Заявник зазначає, що суддя Івченко В.Б., з порушенням норм права, розглянув справу про поновлення на роботі Розовайкіна М.Л., незважаючи на вплив строку звернення до суду за вирішенням трудового спору.

Крім того, вказує, що заявою від 28 квітня 2015 року Другий Приморський відділ державної виконавчої служби Одеського міського управління юстиції (далі – Відділ ДВС) звернувся до Приморського районного суду міста Одеси з проханням роз'яснити подальший порядок виконання ухваленого у справі рішення про задоволення позовних вимог Розовайкіна М.Л. в частині, однак ні ДП «Одеський морський торговельний порт», ні Відділ ДВС про розгляд суддею Івченком В.Б. зазначеної заяви повідомлені не були та рішення, ухваленого за результатами її розгляду, не отримали.

Директор ДП «Одеський морський торговельний порт» Жуков Г.Г., до того ж, звертає увагу на те, що ухвалою Вишого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 23 вересня 2015 року рішення суду першої інстанції та ухвала суду апеляційної інстанції, якою його залишено без

змін, скасовані, а справа передана на новий розгляд до суду першої інстанції.

Вважаючи, що наведене свідчить про упередженість судді Івченка В.Б., істотне порушення ним норм процесуального права, пов'язане, зокрема з відмовою у доступі до правосуддя з підстав, не передбачених законом, заявник просить притягнути його до дисциплінарної відповідальності.

Відповідно до статті 95 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» у редакції Закону України від 12 лютого 2015 року № 192-VIII «Про забезпечення права на справедливий суд», членом Комісії Весельською Т.Ф. проведено перевірку даних про наявність підстав для відкриття дисциплінарної справи та притягнення судді Івченка В.Б. до дисциплінарної відповідальності, за результатами якої складено висновок з викладенням виявлених фактів та обставин.

На підставі висновку рішенням Комісії від 27 травня 2016 року № 1071/дп-16 стосовно судді Івченка В.Б. відкрито дисциплінарну справу.

Суддя Івченко В.Б., повідомлений про дату, час і місце розгляду дисциплінарної справи, на засідання Комісії не з'явився втретє та про причини неявки 17 листопада 2016 року не повідомив. Не з'являючись на попередні засідання Комісії, просив розгляд справи здійснити за його відсутності.

Розглянувши дисциплінарну справу, заслухавши доповідача, проаналізувавши зібрані матеріали, Комісія встановила такі факти та обставини.

За матеріалами перевірки, Розовайкін М.Л. у лютому 2007 року звернувся до суду з позовом до ДП «Одеський морський торговельний порт», в якому, з урахуванням уточнень, просив поновити строк звернення до суду, визнати незаконними та скасувати накази ДП «Одеський судноремонтний завод «Україна» від 18 листопада 1988 року № 1197-к та від 25 квітня 1989 року № 496-к про звільнення, поновити його на роботі, стягнути середній заробіток за час вимушеного прогулу в розмірі 2 377 897, 95 гривень.

Позовні вимоги обґрунтовувались тим, що Розовайкін М.Л. працював на посаді начальника цеху механізації Одеського судноремонтного заводу імені «50-річчя Радянської України», правонаступником якого є ДП «Одеський судноремонтний завод «Україна». 25 квітня 1989 року наказом В.о. директора заводу № 496-к Розовайкіна М.Л. звільнено на підставі пункту 1 частини першої статті 40 Кодексу законів про працю Української РСР (за скороченням штату працівників; далі – КЗпП УРСР) з порушенням, на його думку, норм трудового законодавства.

Вказана справа перебувала в провадженні судді Приморського районного суду міста Одеси Івченка В.Б. з 29 січня 2014 року.

4 липня 2014 року рішенням Приморського районного суду міста Одеси (головуючий суддя Івченко В.Б.), залишеним без змін ухвалою Апеляційного суду Одеської області від 4 березня 2015 року, визнано поважними причини пропуску Розовайкіним М.Л. строку звернення до суду за вирішенням трудового спору, поновлено цей строк та задоволено його позов. Визнано незаконними та скасовано накази Директора ДП «Одеський судноремонтний завод «Україна» (відповідно до Наказу Міністерства транспорту та зв'язку України від 2 жовтня 2006 року № 971 ДП «Одеський судноремонтний завод

«Україна» реорганізоване шляхом приєднання до ДП «Одеський морський торговельний порт» на правах відокремленого структурного підрозділу) від 18 листопада 1988 року № 1197-к та від 25 квітня 1989 року № 496-к. Поновлено Розовайкіна М.Л. на посаді начальника цеху судноверфі ДП «Одеський морський торговельний порт». Стягнуто з ДП «Одеський морський торговельний порт» середній заробіток за час вимушеного прогулу у розмірі 2 377897, 95 гривень. Зобов'язано ДП «Одеський морський торговельний порт» через бухгалтерію порту здійснити відрахування із середньомісячного заробітку начальника цеху податки та обов'язкові платежі до фондів соціального страхування, Пенсійного фонду України за триста два місяці, тобто з 25 квітня 1989 року по теперішній час. В частині поновлення Розовайкіна М.Л. на посаді та стягнення заробітної плати за один місяць рішення допущено до негайного виконання.

Згідно зі статтею 213 Цивільного процесуального кодексу України (далі — ЦПК України), рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Статтею 214 ЦПК України передбачено, що під час ухвалення рішення суд вирішує, чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги і заперечення, та якими доказами вони підтверджуються; чи є інші фактичні дані (пропущення строку позовної давності тощо), які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження; які правовідносини сторін впливають із встановлених обставин; яка правова норма підлягає застосуванню до цих правовідносин; чи слід позов задовольнити або в позові відмовити.

Відповідно до статті 36 КЗпП УРСР, однією з підстав припинення трудового договору є ініціатива власника або уповноваженого ним органу. Припинення трудового договору з ініціативи власника або уповноваженого ним органу можливе лише у разі скорочення чисельності або штату працівників (пункт 1 частини першої статті 40).

Статтею 43 цього ж Кодексу встановлено, що розірвання трудового договору з підстав, передбачених пунктами 1 (крім випадку ліквідації підприємства, установи, організації), 2-5, 7 статті 40 і пунктами 2 і 3 статті 41 цього Кодексу, може бути проведено лише за попередньою згодою профспілкового органу.

Згідно зі статтею 49-2 КЗпП УРСР, про наступне вивільнення працівників персонально попереджають не пізніше ніж за два місяці. Одночасно з попередженням про звільнення у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці власник або уповноважений ним орган пропонує працівникові іншу роботу на тому ж підприємстві, в установі, організації.

Власник або уповноважений ним орган зобов'язаний в день звільнення видати працівникові належно оформлену трудову книжку і провести з ним

розрахунок. У разі звільнення працівника з ініціативи власника або уповноваженого ним органу він зобов'язаний також у день звільнення видати йому копію наказу про звільнення з роботи (стаття 47 КЗпП УРСР).

Судами встановлено, що з 16 жовтня 1974 року Розовайкін М.Л. працював на Одеському судноремонтному заводі імені «50-річчя Радянської України». Наказом від 12 жовтня 1987 року № 1023 його призначено на посаду начальника цеха механізації. Наказом від 25 квітня 1989 року № 496-к, за погодженням президії профкому заводу, його вирішено звільнити на підставі пункту 1 статті 40 КЗпП УРСР (за скороченням штату). Розовайкіну М.Л. були запропоновані такі вакантні посади: інженер 1 кат. ЕМО від 28 лютого 1989 року, заступник начальника цеху плавзасобів від 2 березня 1989 року, майстер УКК, начальник дільниці виробничої практики від 2 березня 1989 року, заступник начальника РЕД від 3 березня 1989 року, заступник начальника цеху плавзасобів від 16 березня 1989 року, заступник начальника цеху плавзасобів від 24 березня 1989 року, від заміщення кожної з яких він відмовився.

Судами також встановлено, що 26 квітня 1989 року Розовайкін М.Л., в присутності начальника відділу кадрів заводу, старшого інспектора, інспектора у відділі кадрів заводу ознайомлений з наказом від 25 квітня 1989 року № 496-к про його звільнення за скороченням штату. Йому було запропоновано отримати трудову книжку, однак він відмовився, та роз'яснено право звернутися до бухгалтерії заводу за проведенням повного розрахунку.

Слід зазначити, що суди, розглядаючи трудовий спір, не можуть досліджувати питання про доцільність проведення скорочення штату на підприємствах, в установах, організаціях. Це право належить виключно роботодавцю. Суди лише перевіряють дотримання законодавства щодо порядку звільнення.

Однак, суд першої інстанції (суддя Івченко В.Б.) у своєму рішенні, фактично, лише проаналізувавши передумови звільнення Розовайкіна М.Л., дійшов висновку, з яким погодився суд апеляційної інстанції, що його звільнення є незаконним, не зазначаючи, при цьому, конкретних порушень норм трудового законодавства стосовно порядку (процедури) звільнення, що могли б свідчити про таке, та без встановлення меж і обставин цих правовідносин. До того ж, у рішенні не наведено розрахунку стягнутого середнього заробітку за час вимушеного прогулу, на підставі якого суддя дійшов висновку, що він складає саме 2 377897, 95 гривень.

Крім того, відповідно до частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України (у редакції на час звернення до суду; далі – КЗпП України), працівник може звернутися з заявою про вирішення трудового спору безпосередньо до районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду в тримісячний строк з дня, коли він дізнався або повинен був дізнатися про порушення свого права, а у справах про звільнення – в місячний строк з дня вручення копії наказу про звільнення або з дня видачі трудової книжки.

Статтею 234 КЗпП України передбачено, що у разі пропуску з поважних причин строків, установлених статтею 233 цього Кодексу, районний, районний у місті, міський чи міськрайонний суд може поновити ці строки.

Зі змісту рішення суду першої інстанції від 4 липня 2014 року, поновлюючи строк звернення до суду за вирішенням трудового спору, суддя Івченко В.Б. виходив з того, що Розовайкін М.Л. тривалий час перебував «під тиском політичного, юридичного та економічного характеру», а також оцінив надані ним в судовому засіданні пояснення, як достатні, на його думку (судді), для визнання причин пропуску строку поважними. При цьому, в рішенні відсутні будь-які мотиви того, в чому ж саме полягав означений тиск, що позбавив Розовайкіна М.Л. можливості своєчасно звернутися з позовом до суду, та посилення на докази, що підтверджують ці обставини, як відсутні і його пояснення безпосередньо в судовому засіданні під час розгляду справи.

Перевіркою встановлено, що Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ 23 вересня 2015 року своєю ухвалою скасував рішення Приморського районного суду міста Одеси від 4 липня 2014 року та ухвалу Апеляційного суду Одеської області від 4 березня 2015 року, прийняті у цій справі, і передав її на новий розгляд до суду першої інстанції, зазначивши, що вони не відповідають вимогам статті 213 ЦПК України щодо законності та обґрунтованості рішення суду.

Так, суд вказав, що зі змісту норми, яка стосується поновлення строку звернення до суду, початок перебігу позовної давності співпадає з моментом виникнення у заінтересованої сторони права на позов, тобто можливості реалізувати своє право в примусовому порядку через суд; у кожному випадку суд повинен, з урахуванням конкретних обставин пропуску строку, оцінити доводи, що наведені в обґрунтуванні клопотання про його поновлення, та зробити мотивований висновок щодо поважності чи неповажності причин пропуску строку.

Суд касаційної інстанції не погодився із висновками судів попередніх інстанцій про поважність причин пропуску Розовайкіним М.Л. строку звернення до суду, якими є, зокрема «моральний, психологічний та політичний тиск за місцем проживання його сім'ї»; боротьба за належні житлові умови; утримання 9-річного сина, батька – інваліда Великої Вітчизняної війни I групи та брата – інваліда I групи; хвороба доньки; народження синів (двійнят); перебування у лікувальних закладах.

Суд вказав на пункт 4 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 1992 року № 9 «Про практику розгляду судами трудових спорів», яким роз'яснено, що якщо місячний (тримісячний) строк пропущено без поважних причин, у позові може бути відмовлено з цих підстав. У позові може бути також відмовлено за безпідставністю вимог у разі, якщо суд з'ясує не лише причини пропуску строку, а й усі обставини справи, права і обов'язки сторін.

Тож, повертаючи справу на новий розгляд до суду першої інстанції, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ зазначив, що суди попередніх інстанцій не звернули увагу на те, що в її матеріалах (а. с. 166 Т. 1) є акт від 26 квітня 1989 року, відповідно до якого цього дня Розовайкін М.Л. ознайомлений з наказом від 25 квітня 1989 року № 496-к про його звільнення за скороченням штату, йому роз'яснено право звернутися до бухгалтерії заводу за проведенням повного розрахунку та

запропоновано отримати трудову книжку, і що він відмовився, та наголосив на неврахуванні того, що з позовом до суду за захистом свого, на думку Розовайкіна, М.Л., порушеного права він звернувся майже через 18 років. За висновками суду касаційної інстанції, допущенні судом першої інстанції порушення норм процесуального права, не були усунуті й апеляційним судом та призвели до неправильного вирішення справи.

За матеріалами перевірки, станом на квітень 2015 року рішення суду першої інстанції від 4 липня 2014 року в частині поновлення Розовайкіна М.Л. на роботі та стягнення на його користь середнього заробітку за час вимушеного прогулу у розмірі 2 377897, 95 гривень виконано в повному обсязі.

Отже, до постановлення судом касаційної інстанції ухвали про повернення справи на новий розгляд (23 вересня 2015 року), незаконне та необґрунтоване рішення суду першої інстанції виконано в частині стягнення середнього заробітку в примусовому порядку, шляхом списання цієї суми з рахунку відповідача.

Відповідно ж до статті 382 ЦПК України, у справах про стягнення аліментів, а також у справах про стягнення заробітної плати чи інших виплат, що впливають з трудових правовідносин, поворот виконання не допускається незалежно від того, у якому порядку ухвалено рішення, за винятком випадків, коли рішення було обґрунтоване на підроблених документах або на завідомо неправдивих відомостях позивача.

Зі змісту скарги Директора ДП «Одеський морський торговельний порт» Жукова Г.Г. від 13 липня 2015 року № 8вк-7552/14/3, після виконання рішення від 4 липня 2014 року в частині поновлення Розовайкіна М.Л. на роботі та стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу, не зрозуміло, з якої ж суми тепер йому необхідно здійснити відрахування податків та обов'язкових платежів до фондів соціального страхування, Пенсійного фонду України, у зв'язку з чим, він 27 квітня 2015 року подав заяву до Відділу ДВС з проханням звернутися до Приморського районного суду міста Одеси за відповідним роз'ясненням. Однак, ні ДП «Одеський морський торговельний порт», ні Відділ ДВС про розгляд суддею Івченком В.Б. поданої такої заяви повідомлені не були та рішення за результатами її розгляду не отримали.

Встановлено, що Відділ ДВС, в порядку статті 34 Закону України від 21 квітня 1999 року № 606-XIV «Про виконавче провадження» (роз'яснення рішень, виконавчих документів, які підлягають примусовому виконанню; далі Закон № 606-XIV), звернувся до Приморського районного суду міста Одеси з заявою від 28 квітня 2015 року № 10491 про роз'яснення подальшого порядку виконання виконавчого листа від 16 березня 2015 року № 2-5151/09, виданого Приморським районним судом міста Одеси, про зобов'язання ДП «Одеський морський торговельний порт» через бухгалтерію порту здійснити відрахування із середньомісячного заробітку начальника цеху податки та обов'язкові платежі до фондів соціального страхування, Пенсійного фонду України за триста два місяці, тобто з 25 квітня 1989 року по теперішній час, яка надійшла до суду 6 травня 2015 року.

Згідно зі статтею 34 Закону № 606-XIV, суд або орган (посадова особа),

який видав виконавчий документ, зобов'язаний розглянути заяву державного виконавця у десятиденний строк з дня її надходження і у разі необхідності дати відповідне роз'яснення рішення чи змісту документа, не змінюючи їх редакції.

На неодноразові запити Комісії (від 27 липня 2015 року, 12 березня 2016 року, 18 квітня 2016 року) з пропозицією надати інформацію щодо повідомлення осіб, які брали участь у справі, державного виконавця про дату, час і місце розгляду цієї заяви та копію судового рішення, прийнятого за результатами її розгляду, або ж інформацію про надсилання копії цього рішення ДП «Одеський морський торговельний порт» і Відділу ДВС, у разі нез'явлення їх в судове засідання, суддя Івченко В.Б. не відреагував.

У своїх письмових поясненнях він лише зазначив, що у березні 2015 року до Приморського районного суду міста Одеси надійшла заява Відділу ДВС про роз'яснення подальшого порядку виконання виконавчого листа від 16 березня 2015 року № 2-5151/09, виданого Приморським районним судом міста Одеси, про зобов'язання ДП «Одеський морський торговельний порт» через бухгалтерію порту здійснити відрахування із середньомісячного заробітку начальника цеху податки та обов'язкові платежі до фондів соціального страхування, Пенсійного фонду України за триста два місяці, тобто з 25 квітня 1989 року по теперішній час, однак, на виконання запиту суду касаційної інстанції, справа була направлена для її перегляду в касаційному порядку. Повернулася справа до суду 3 листопада 2015 року і була вже передана в провадження судді Загороднюку В.І., у зв'язку з закінченням 28 грудня 2015 року у нього повноважень судді. З цих підстав, як вказав суддя, заява ним не розглядалась.

Копії заяви Відділу ДВС, що, з пояснень судді, надійшла до суду у березні 2015 року, він Комісії не надав. Разом з тим, надав копію заяви Відділу ДВС від 28 квітня 2015 року № 10491, однак без будь-яких пояснень щодо її розгляду.

Тож, пояснення та матеріали, надані суддею Івченко В.Б., не дають розуміння чи є заява Відділу ДВС від 28 квітня 2015 року № 10491 щодо роз'яснення порядку відрахування із середньомісячного заробітку податків та обов'язкових платежів повторною відносно заяви, поданої у березні 2015 року (з його слів), та чому суддя не розглянув її в десятиденний строк, як це передбачено законом, враховуючи те, що згідно з довідкою про рух справи, її направлено для розгляду до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ лише 15 червня 2015 року. Тобто в провадженні судді ця заява перебувала більше місяця.

Згідно з пунктом 31 Розділу XII Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (далі – Закон № 1402-VIII) «Прикінцеві та перехідні положення», якщо на день набрання чинності цим Законом (30 вересня 2016 року) Комісією прийнято рішення про відкриття дисциплінарної справи, така справа розглядається колегіями Комісії, визначеними за її рішеннями, у порядку, що діяв на день відкриття дисциплінарної справи. Ухвалюючи рішення за результатами розгляду таких дисциплінарних справ, Комісія застосовує дисциплінарні стягнення, визначені

цим Законом.

Відповідно до статей 1, 2, 4 Закону № 1402-VIII, судова влада в Україні відповідно до конституційних засад поділу влади здійснюється незалежними та безсторонніми судами, утвореними законом; судову владу реалізують судді та, у визначених законом випадках, присяжні шляхом здійснення правосуддя у рамках відповідних судових процедур; суд, здійснюючи правосуддя на засадах верховенства права, забезпечує кожному право на справедливий суд та повагу до інших прав і свобод, гарантованих Конституцією і законами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України; судоустрій і статус суддів в Україні визначаються Конституцією України та законом.

Держава надає суддям широкі владні повноваження й наділяє їх підвищеним рівнем правового захисту для виконання суспільно важливої функції з відправлення правосуддя, тому вони є відповідальними перед суспільством за свої дії.

Згідно зі статтею 56 Закону № 1402-VIII, права судді, пов'язані зі здійсненням правосуддя, визначаються Конституцією України, процесуальним та іншими законами, при цьому, суддя зобов'язаний, зокрема справедливо, безсторонньо та своєчасно розглядати і вирішувати судові справи відповідно до закону з дотриманням засад і правил судочинства; дотримуватися правил суддівської етики, у тому числі виявляти та підтримувати високі стандарти поведінки у будь-якій діяльності з метою укріплення суспільної довіри до суду, забезпечення впевненості суспільства в чесності та непідкупності суддів; виявляти повагу до учасників процесу, а також суддя повинен додержуватися присяги.

Зміст присяги судді викладено у статті 57 Закону № 1402-VIII: «Я, (ім'я та прізвище), вступаючи на посаду судді, урочисто присягаю Українському народові об'єктивно, безсторонньо, неупереджено, незалежно, справедливо та кваліфіковано здійснювати правосуддя від імені України, керуючись принципом верховенства права, підкорюючись лише закону, чесно і сумлінно здійснювати повноваження та виконувати обов'язки судді, дотримуватися етичних принципів і правил поведінки судді, не вчиняти дій, що порочать звання судді або підривають авторитет правосуддя».

Відповідно до підпункту «а» пункту 1, пункту 2 частини першої статті 106 Закону № 1402-VIII, суддю може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності в порядку дисциплінарного провадження з підстав незаконної відмови в доступі до правосуддя (у тому числі незаконна відмова в розгляді по суті позовної заяви, апеляційної, касаційної скарги тощо) або інше істотне порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило учасниками судового процесу реалізацію наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків; невжиття суддею заходів щодо розгляду заяви, скарги чи справи протягом строку, встановленого законом.

Пунктом 3 частини шостої статті 126 Конституції України передбачено, що підставами для звільнення судді є вчинення істотного дисциплінарного

проступку, грубе чи систематичне нехтування обов'язками, що є несумісним зі статусом судді або виявило його невідповідність займаній посаді.

З положень пункту 6 частини першої статті 109 Закону № 1402-VIII, одним із видів дисциплінарного стягнення є подання про звільнення судді з посади, що, зі змісту пункту 1 частини восьмої цієї ж статті застосовується у разі вчинення суддею перелічених проступків, якими можуть бути визнані, зокрема факти допущення суддею поведінки, що порочить звання судді або підриває авторитет правосуддя, у тому числі в питаннях моралі, чесності, непідкупності, дотримання інших етичних норм та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду (пункт 1 частини дев'ятої статті 109 Закону № 1402-VIII).

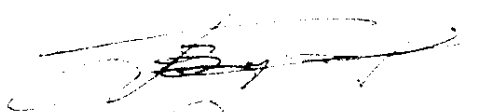
Оцінюючи в сукупності факти та обставини, встановлені за результатами дисциплінарного провадження, з огляду на положення статей 57, 106 Закону № 1402-VIII, Комісія приходить до висновку, що допущені суддею Івченком В.Б. порушення вимог процесуального закону є істотними та такими, що суттєво порушують права учасників процесу і створюють перешкоди в доступі їм до правосуддя, порочать звання судді, викликають сумнів у його об'єктивності, неупередженості та незалежності.

Керуючись статтями 106, 109 Закону № 1402-VIII, Комісія -

вирішила:

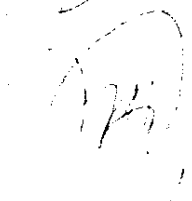
Внести подання до Вищої ради юстиції про звільнення Івченка Віталія Борисовича з посади судді Приморського районного суду міста Одеси.

Головуючий

В.І. Бутенко

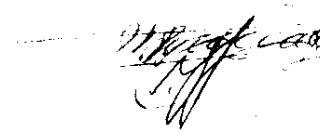
Члени Комісії

Т.Ф. Весельська

А.О. Заріцька

П.С. Луцюк

С.М. Прилипко